

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 50/21
Luksemburg, 25 marca 2021 r.

Wyroki w sprawach C-152/19 Deutsche Telekom AG/Komisja i C-165/19
Slovak Telekom a.s./Komisja

Trybunał oddalił odwołania wniesione przez Slovak Telekom i Deutsche Telekom od wyroków Sądu dotyczących antykonkurencyjnych praktyk na słowackim rynku telekomunikacyjnym

Grzywna w wysokości 38 061 963 EUR, do zapłaty której solidarnie zobowiązane są obie te spółki, oraz grzywna w wysokości 19 030 981 EUR, do zapłaty której zobowiązana jest wyłącznie Deutsche Telekom, pozostają więc niezmienione

Slovak Telekom a.s. (spółka ST) oferuje, jako zasiedziany operator telekomunikacyjny na Słowacji, usługi szerokopasmowe świadczone w jej stacjonarnych sieciach miedzianych i światłowodowych. Sieci spółki ST obejmują również „pętlę lokalną”, to znaczy fizyczne linie łączące z jednej strony gniazdko telefoniczne abonenta, a z drugiej strony przełącznicę główną stacjonarnej sieci telefonicznej.

Po dokonaniu analizy rynku krajowego słowacki organ regulacyjny w dziedzinie telekomunikacji wydał, dnia 8 marca 2005 r., decyzję wskazującą spółkę ST jako operatora posiadającego znaczącą pozycję na hurtowym rynku uwalnionego dostępu do pętli lokalnej. W konsekwencji spółka ST została zobowiązana, na podstawie ram regulacyjnych Unii¹, do przyznania operatorom alternatywnym dostępu do należącej do niej pętli lokalnej, umożliwiając w ten sposób nowym przedsiębiorstwom korzystanie z tej infrastruktury w celu oferowania własnych usług użytkownikom końcowym.

Dnia 15 października 2014 r. Komisja wydała decyzję nakładającą karę na spółkę ST i jej spółkę dominującą Deutsche Telekom AG (spółkę DT) za nadużycie pozycji dominującej na słowackim rynku usług szerokopasmowego Internetu poprzez ograniczenie dostępu operatorów alternatywnych do jej pętli lokalnej w latach 2005–2010 („sporna decyzja”). Komisja w szczególności zarzuciła spółkom ST i DT naruszenie art. 102 TFUE poprzez ustalenie nieuczciwych warunków w jej ofercie ramowej w zakresie uwalnionego dostępu do jej pętli lokalnej oraz stosowanie nieuczciwych opłat, które nie pozwalają równie efektywnemu operatorowi na powielenie usług detalicznych oferowanych przez spółkę ST bez poniesienia strat. Z tego powodu Komisja nałożyła grzywnę w wysokości 38 838 000 EUR na spółki ST i DT solidarnie, a także grzywnę w wysokości 31 070 000 EUR na spółkę DT.

Wyrokami z dnia 13 grudnia 2018 r., Deutsche Telekom/Komisja i Slovak Telekom/Komisja² Sąd stwierdził częściową nieważność spornej decyzji, ustalając grzywnę, do zapłaty której są solidarnie zobowiązane spółki ST i DT, na 38 061 963 EUR, zaś grzywnę, do zapłaty której jest tylko ona zobowiązana na 19 030 981 EUR.

Odwołania wniesione przez spółki ST i DT zostały oddalone przez Trybunał, który uściślił w tym zakresie zakres swojego wyroku w sprawie *Bronner*³ w przedmiocie uznania odmowy

¹ Chodzi w szczególności o rozporządzenie (WE) nr 2887/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. w sprawie uwalnionego dostępu do pętli lokalnej (Dz.U. 2000, L 336, s. 4) oraz dyrektywę 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywę ramową) (Dz.U. 2002, L 108, s. 33).

² Wyroki Sądu z dnia 13 grudnia 2018 r., Deutsche Telekom/Komisja, [T-827/14](#), i Slovak Telekom /Komisja, [T-851/14](#); zobacz też komunikat prasowy [nr 196/18](#).

³ Wyrok Trybunału z dnia 26 listopada 1998 r., Bronner, [C-7/97](#); zobacz też komunikat prasowy [nr 72/98](#)).

dostępu do infrastruktury należącej do przedsiębiorstwa zajmującego pozycję dominującą za nadużycie w rozumieniu art. 102 TFUE. W wyroku tym Trybunał określił wyższy próg do stwierdzenia, że praktyka polegająca na odmowie, przez przedsiębiorstwo zajmujące pozycję dominującą, udostępnienia infrastruktury, której jest właścicielem, stanowi nadużycie.

Ocena Trybunału

Trybunał podkreślił przede wszystkim, że każde przedsiębiorstwo, nawet zajmujące pozycję dominującą, ma co do zasady swobodę odmowy zawarcia umowy i eksploataowania infrastruktury, którą wytworzyło na własne potrzeby. Nałożenie na przedsiębiorstwo zajmujące pozycję dominującą, z powodu jego stanowiącej nadużycie odmowy zawarcia umowy, obowiązku zawarcia umowy z przedsiębiorstwem konkurencyjnym w celu umożliwienia mu dostępu do jego własnej infrastruktury szczególnie zatem ogranicza swobodę zawierania umów i prawo własności przedsiębiorstwa zajmującego pozycję dominującą. Jeżeli zatem przedsiębiorstwo zajmujące pozycję dominującą odmawia dostępu do infrastruktury, którą wytworzyło na potrzeby własnej działalności, to decyzja zobowiązująca je do przyznania tego dostępu może być uzasadniona z punktu widzenia polityki konkurencji tylko wtedy, gdy przedsiębiorstwo zajmujące pozycję dominującą sprawuje efektywną kontrolę nad danym rynkiem.

Trybunał wyjaśnił następnie, że stosowanie przesłanek określonych przez Trybunał w wyroku w sprawie Bronner, a w szczególności trzeciej z tych przesłanek, pozwala ustalić, czy przedsiębiorstwo zajmujące pozycję dominującą sprawuje taką kontrolę dzięki swojej infrastrukturze. Zgodnie z tym wyrokiem przedsiębiorstwo zajmujące pozycję dominującą może być zmuszone do udzielenia dostępu do infrastruktury, którą wytworzyło na potrzeby własnej działalności, wyłącznie jeżeli, po pierwsze, odmowa takiego dostępu może wyeliminować wszelką konkurencję ze strony konkurencyjnego przedsiębiorstwa ubiegającego się o dostęp, po drugie, odmowa ta nie może być obiektywnie uzasadniona, a po trzecie, taki dostęp jest niezbędny dla działalności konkurencyjnego przedsiębiorstwa, a mianowicie gdy nie istnieje rzeczywisty lub potencjalny substytut tej infrastruktury.

Natomiast w przypadku, gdy przedsiębiorstwo zajmujące pozycję dominującą udziela dostępu do swojej infrastruktury, ale uzależnia ów dostęp, świadczenie usług bądź sprzedaż produktów od nieuczciwych warunków, przesłanki określone przez Trybunał w wyroku w sprawie Bronner nie mają zastosowania. W istocie, choć takie zachowania – w przypadku, gdy są w stanie wywołać na rynkach właściwych skutki antykonkurencyjne – mogą stanowić nadużycie, to jednak nie mogą być one utożsamiane z odmową umożliwienia konkurentowi dostępu do infrastruktury, jeżeli organy odpowiedzialne za ochronę konkurencji nie będą mogły zmusić przedsiębiorstwa zajmującego pozycję dominującą do udzielenia dostępu do jego infrastruktury, ponieważ dostęp ten został już przyznany. **Środki, które zostaną podjęte w takiej sytuacji, będą zatem ograniczały swobodę zawierania umów przez przedsiębiorstwo zajmujące pozycję dominującą i jego prawo własności w mniejszym stopniu niż zmuszenie tego przedsiębiorstwa do udzielenia dostępu do jego infrastruktury, gdy zastrzeża ją ono na potrzeby własnej działalności.**

Mając na względzie ramy regulacyjne Unii, które nakładają na spółkę ST obowiązek udzielenia dostępu do należącej do niej pętli lokalnej przedsiębiorstwom konkurencyjnym, Trybunał przypomniał, że słowacki operator telekomunikacyjny nie mógł odmówić i rzeczywiście nie odmówił udzielenia dostępu do tej pętli. Natomiast to właśnie na podstawie swojej autonomii decyzyjnej w odniesieniu do skonfigurowania tego dostępu spółka ST określiła zasady i warunki dostępu zakwestionowane w spornej decyzji. Ponieważ owe zasady i warunki nie stanowią odmowy dostępu porównywalnej z odmową, która była przedmiotem wyroku w sprawie Bronner, **przesłanki określone przez Trybunał przy tej okazji nie mają w omawianym przypadku zastosowania.** Wbrew argumentom podniesionym przez spółki ST i DT **Komisja nie była zatem zobowiązana wykazać, że dostęp do pętli lokalnej spółki ST jest niezbędny do wejścia na rynek konkurencyjnych operatorów, aby móc uznać zakwestionowane zasady i warunki dostępu za nadużycie pozycji dominującej.**

Ponieważ podniesione przez spółki ST i DT pozostałe zarzuty, dotyczące w szczególności oceny praktyki cenowej spółki ST, która doprowadziła do zaniżania marży, oraz możliwości przypisania naruszenia spółce DT jako spółce dominującej również zostały oddalone, Trybunał oddalił odwołania w całości.

UWAGA: Odwołanie od wyroku lub postanowienia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału. Co do zasady, odwołanie nie ma skutku zawieszającego. Jeżeli jest ono dopuszczalne i zasadne, Trybunał uchyla orzeczenie Sądu. Jeżeli stan postępowania pozwala na wydanie orzeczenia w sprawie, Trybunał może sam wydać ostateczne rozstrzygnięcie w przedmiocie sporu. W przeciwnym razie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd, który jest związany orzeczeniem Trybunału wydanym w ramach odwołania.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

Pełny tekst wyroków ([C-152/19 P](#) i [C-165/19 P](#)) jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793